

יִצִיף אֶת תַּל־אֲבִיב

ממשלת, במישרד המאויש עלידי שר מתנועת-הליכוד. ואולי לא. וכך כותב גרבר במאמר שלו: „בהצהרת הסיכום שפורסמה בסיומה של ועידה זו (ועידה בהשתתפות נציגים בכירים מ-48 מדינות, שהתכנסה השנה בטורונטו), העריכו המשתתפים כי אף מדינה אחת אינה מסוגלת לטפל לברה במשבר הצפוי בכדור-הארץ כתוצאה מפליטת המזהמים האטמוספיריים. משתתפי הוועידה ציינו את סכומי-העתק שמדינות-העולם מוציאות על רכישת נשק וחימוש, והעריכו כי האנושות לא תוכל להתמודד גם עם תוצאות זיהום האטמוספירה וגם להמשיך במרוץ-החימוש בקצב הנוכחי.“ חד וחלק, אלא שמסתבר כי המדינות המתועשות, שגרמו לאסון האקולוגי, אינן מתכוונות, לפחות בשלב זה, להקצות משאבים כלשהם לשם פינוי או הצלת עשרת מיליוני המצרים, שמיידים-התיכון יציפו את כפריהם ועריהם, כשם שאינן עושות דבר עבור 15 מיליון תושבי ננגלה-דש, הצפויים לגורל דומה. המדינות העשירות מתארגנות להצלת עצמן, וזו, כרגע, הבשורה העצובה: מי שלא יתכונן — ישקע. ממש כך.

עד שבקושי נשאר לנו זמן לנושאים חשובים. טולכה מנסה לעשות עכשיו משהו. טולכה? „הר"ר מוצטפה טולכה. מדען מצרין, העומד בראש אירגון האו"ם לאיכות-הסביבה. הוא מארגן כינוס נוסף, כדי להביא את המדינות להחלטות ממשיות.“ מה יקרה לחופי-ישראל? „איזורי-החוף, הקרובים לים, ייעלמו. חלקים מהטיילת בתל-אביב, חלק מהמצוקים לאורך-החוף, וכל המקומות שיהיו נמוכים מפנייהם. כל זה ייעלם.“ מה עם מיהתהום שבמישור החוף? „בגלל הרס החופים, כל מלאי-המים הנמצא באקוויפרי-החוף יעמוד בסכנה.“ היתה איוו ישיבה ממשלתית על הנושא? „לא“, משיב גרבר בעצב, „ככל שידוע לי, הממשלה מעולם לא דנה בתוצאות האפ"ר שריות של התחממות האטמוספירה והשפעתה על מדינת-ישראל.“ הר"ר מיכאל גרבר הוא מרכז הוועדה שהקים השר-לאיכות-הסביבה, רוני מילוא. במאמר המדעי שלו בעיתון מדע, הוא הרבה יותר החלטי מכפי שאפשר היה לצפות מפקיד

האחרון של העיתון מדע, היוצא מטעם מוסד וייצמן לפירסומים, מופיע מאמר גדול שכתב על נושא זה ממש: התחממות האטמוספירה והתכונות העולם לתופעה. העולם, מסתבר, מתכונן. תומאס קרטיס, יושב-ראש קבוצת המשאבים הלאומיים בארצות-הברית, אמר לכתב ניו-יורק טיימס: „לא דיברתי עם אף מדינת-חוף אחת שאינה משקיעה מחשבה רצינית כדי לפתור את הבעיה.“ „מדינות-החוף“ שעליהן מדבר קרטיס הן מדינות (STATES) בארצות-הברית, הנמצאות אחר בעיקר לחופי מפרץ-מכסיקו. גם מדינת ניו-יורק בסכנה. גם מדינות-השפלה שבאירופה הצפונית. הולנד, למשל, מתכוונת להשקיע בעשורים הקרובים 15 מיליארד דולר, נוסף על 10 מיליארד שכבר השקיעה בהגנת החופים שלה, שנוצרו, כידוע, עלידי ייבוש הים. בלונדון בנו מיתקנים מיוחדים, כדי למנוע את הצפת העיר. השאלה שהצגתי לר"ר גרבר היא: מה עושים כאן? „נאחזו בליכך עסוקים באירגון המישרד, ובמאבקים על הרברים האלמנטריים כמו זיהום-האוויר בחיפה ומסנגי-פליטה לרכב,

מעלות). מקדם-ההתפשטות של המים גדול ממקדם-ההתפשטות של הארמה, שכתוכה הם נתונים, ולכן, כשל סיבה זו, יעלו פנייהם בכל החופים, ובכללם חוף תל-אביב. בעיריית תל-אביב לא שמעו על הנושא. בני כהן, דובר-העירייה, מתגבר על התרה מה, ומשיב במהירות לשאלה איך תל-אביב נערכת לעליית מיהים. „מה שקורה עד היום“, אומר כהן, „זה שחוף תל-אביב גדל כל הזמן, בגלל ייבוש הים המתבצע בעזרת הדוקרנים שבנינו. אף אחד בעיריית תל-אביב לא חי בתחושה הפורכה, שיש איזה מצב חדש שצריך להאבק בו.“ מי שאמור לטפל בנושא בישראל הוא המישרד-לאיכות-הסביבה. ובאמת, השר החי, רוני מילוא, מינה את הפרופסור אריאל כהן לעמוד בראש „הוועדה לחקר עליית טמפרטורת האטמוספירה.“ הפרופסור נמצא עכשיו בחוף-לארץ, אבל מרכז הוועדה, הר"ר מיכאל גרבר, נמצא כאן. גרבר עשה את עבודת-הדוקטורט שלו על האטמוספירה, והוא מומחה לנושא. בגליון

